

det første Vædringsforslag. Udvalget har der i Virkeligheden gjort sit bedste for at finde den mere almindelige Form og har haft en hel Række forskellige Forslag fremme til Overvejelse, men er stadig kommet til det Resultat, at en saadan almindelig Form maatte ikke vilde udelukke ethvert af de Smuthuller, gennem hvilke Lovfortolkning smutter ud i et Øjeblik, hvor der er Fare paa Færde. Den fast bestemte Dato derimod er uden for al Tvivl, den kan der ikke i noget Øjeblik være forskellige Meninger om. Dette har været Udvalgets Motiv til at lade disse Datoer fast, idet man saa i øvrigt har ment, at hvis der skulde komme en saadan Situation, hvor det var magtpaaliggende for Administrationen at kunne vælge en anden Ordning end den, der er nødvendiggjort ved disse Datoer, vilde den ogsaa have i sin Magt at søge den nødvendige Bemyndigelse til at faa en saadan Vædring foretagen, og der er næppe Tvivl om, at denne Bemyndigelse ogsaa vilde blive given, naar Forholdene i Virkeligheden krævede en Forandring paa et saadant praktisk Punkt.

Solding: Det fremgaar jo tydelig af, hvad den ærede Ordfører udtalte, at Loven af 1867 og da navnlig dens Bestemmelser i § 124 har nogle Mangler. Den ærede Ordfører erklærede, at naar der nu blev fastsat Tider, i hvilke Cheferne for de forskellige Institutioner og Lærerne ved dem kunde fungere, og der derefter kom enkelte Tilfælde, hvor det var ønskeligt for Administrationen at bevare dem, kunde man gaa til Lovgivningsmagten igen og søge Bevilling. Men dette hvert Øjeblik eller dog ofte at gaa til Lovgivningsmagten for at faa Bestemmelserne i Hærløven forandrede i enkelte Tilfælde maa anses for meget uheldigt, og jeg vilde derfor meget have ønsket, at det Forslag til Lov om Forandring i § 124 i Lov om Hærens Ordning, som er fremsat her, var gaaet ud paa noget andet end det, her staar, nemlig at det var gaaet ud paa at forandre Paragraffen derhen, at det blev en rent administrativ Sag at bestemme, hvor længe Officererne skulde beklæde Chefposterne, og hvor længe de skulde fungere som Lærere ved de forskellige Institutioner. Det er jo dog alligevel givet, efter den ærede Ordførers Udtalelse, at i paakommende Tilfælde kunde Ministeriet gaa til Tingene og forlange en Afgørelse af det, og at man rimeligvis vil være til Stands at give Tilladelse dertil. Jeg mener, at det er det uheldige ved den nugældende Lov, at Administrationen ikke har det i sin Magt til enhver Tid at ansætte ved disse Institutioner de bedst egnede Kræfter og

beholde dem saa længe der, som de gøre god Fyldest, og saa længe Administrationen finder det forsvarligt at beholde dem der uden derved at gøre dem udelige til atter at indtage den Stilling i Hæren, som de beklædte paa det Tidspunkt, da de kom til at fungere som Chefer og Lærere. — Hvad Punkt 2 i Betænkningen angaar, maa jeg absolut fraraade Tinget at gaa ind herpaa. Gaar man ind paa det, begaar man i Virkeligheden en Uretfærdighed mod det Vaaben, som havde Ret til at faa det Abancement, der vilde fremkomme derved, at en Officer i Vaabenet blev udnævnt til Chef for den Undervisningsanstalt, der er Tale om. Og vel at mærke, ikke alene vilde den enkelte Oberstløjtnant undgaa at blive udnævnt til Oberst, men han vilde oven i Købet komme til at fungere som Oberst uden at faa Vederlag for Stillingen som Regimentschef. Maafte ogsaa Aldersgrænsen — den er jo et nødvendigt og et meget stort Onde, og vi have den jo nu en Gang — kan komme til at virke her saaledes, at en Mand, som ellers vilde avancere paa Grund af, at hans Nummer ikke blev besat i Vaabenet, vilde kunne komme til at falde for Aldersgrænsen og ikke avancere. Og dette gaar ikke ud over den enkelte, det gaar ud over hele Rækken, Kapitajner og Premierløjtnanter. Fordi man, som den ærede Ordfører sagde, vil spare Penge, idet man vil gaa uden om § 93, vil man altsaa forurette disse Officerer og eventuelt forurette dem paa en for dem meget sødelig Maade. Jeg kan ikke tro, at det høje Ting, naar de høre dette — og i Tidrummet mellem 2den og 3dje Behandling vil man jo kunne sætte sig nøje ind i Forholdet — da vil gaa med til at gøre dette til Lov. Jeg glæder mig ved at have hørt den højtærede Krigsministers Udtalelser. Jeg haaber ogsaa, at han ikke vil kunne modtage dette Punkt, men vil sætte sig imod det, hvis det gøres nødvendigt — bedst var det jo, om det kunde falde i selve Folketinget — saa at det blev en afgjort Sag, at hvad der er sket tidligere i 8 Aar, kan ske igen nu og bør ske nu. Ministeriet har været i sin fulde Ret til at lade Oberst Tobiesen gaa af som Chef for Officersskolen og udbetale ham hans Gage paa forventet Tillægsbevilling. Hvis Sagen var gaaet til Rettergang, til Højesteret, vilde Højesteret ganske sikkert have fundet det aldeles berettiget, at Oberst Tobiesen fik den Gage, og at denne ikke kan berøves ham, fordi der, da han har siddet i 10 Aar som en udmærket Chef for Officersskolen, i det Øjeblik han skal gaa af som Chef for Skolen, ikke findes nogen Plads i hans Vaaben